

levt den förrän denna kväll. Vi lyftes faktiskt från våra platser. Mot slutet av sången gick de, som hade framträtt, till sina platser och vi observerade ånyo att, även om de inte ansträngde sig för att gå tyst, åstadkom deras fötter inte något ljud.

När de tolv hade tagit plats, framträdde samma sorts dimma som förut, och när den försvann, fanns där ytterligare tolv personer. Denna gång var det elva män och en kvinna och en av dem var vår vän med dokumenten. Medan de stod där, bröt en annan sång fram. När denna närmade sig sitt slut, gick de tolv ljudlöst till sina platser.

De hade knappt hunnit sätta sig, så fyllde dimman ånyo rummet. När den hade försvunnit, fanns där tretton personer; denna gång tvärs över den bortre ändan av salen; sex män och sju kvinnor; tre män och tre kvinnor på vardera sidan om kvinnan i mitten, Hon visade sig vara en vacker flicka i tonåren, Vi hade tyckt att varje kvinna som framträtt var mycket vacker, men denna kvinna överträffade dem alla. De stod med böjda huvuden ett ögonblick och återigen strömmade musiken fram. Denna musik välldes fram under ett ögonblick och sedan hördes kören av röster. Vi ställde oss upp. Allteftersom tonerna flödade fram verkade det som om vi kunde se tusentals av mystiska former som rörde sig och sjöng såsom med en röst och inte någon gång hördes en ledsam melodi eller toner i moll. Allt var ett glädjefyllt, fritt utbrott av musik som kom från själen och som rörde vid själen, lyfte den uppåt och uppåt, tills vi kände det som om vi förlorade all kontakt med jorden.

När sången tog slut, gick de tretton till sina platser och satte sig. Våra ögon var som fastklistrade vid damen i mitten när hon gick mot vårt bord, med en kvinna på var sida om sig. Hon satte sig vid huvudändan av vårt bord. När hon satt sig ner, staplades tallrikar tyst i högar på hennes vänstra sida. Ljusen dämpades för ett ögonblick och runt om var och en av de trettiosju fanns detta ljus, som så förundrade oss och den mest underbara ljusring var just ovanför vår ärade gästs huvud. Vi var de enda i församlingen som var djupt rörda. De övriga tycktes ta det hela mera naturligt.

Sedan alla hade satt sig var det tyst en stund - därefter brast

alla ut i en glad, fri sång, som leddes av de trettiosju som hade framträtt. När sången var slut, reste sig damen vid huvudändan av vårt bord, och höll ut sina händer. I dem framträdde en liten brödlimpa, fem gånger fem centimeter i fyrkant, och c:a trettio-fem centimeter lång. Sedan reste sig var och en av de övriga trettiosex, gick fram och fick en likadan brödlimpa ur hennes händer. De gick runt till de olika borden och gav var och en en bit av brödet. Vår dam gick runt vårt bord och gav var och en en bit av sin limpa.

När hon gav var och en sin brödbit, sade hon: "Vet ni inte att Kristus finns inom er och hos alla? Vet ni inte att er kropp är ren, fullkomlig, ung, evigt vacker, gudomlig? Vet ni inte att Gud skapade er till en fullständig bild av och likhet med Sig Själv och gav er makt över allt? Du är själv alltid Kristus, Guds fullkomlige Son - Guds enfödde Son, i vilken Fadern-Modern har funnit behag. Du är ren, fullkomlig, helig, gudomlig, ett med Gud, helt God och varje barn har rätt att hävda detta Son-skap, denna Gudomlighet". När alla hade fått en bit bröd återvände hon till sin plats, och brödlimpan hade samma längd och storlek som när hon bröt den första biten av den.

Efter det att ceremonin var över, började maten anlända. Den kom i stora, täckta behållare. Dessa behållare bara framträdde plötsligt på bordet framför damen, som om de placerats där av osynliga händer. Hon lyfte av locken, lade dem åt sidan, och började servera maten. Allt eftersom tallrikarna fylldes, räcktes först en till damen på höger sida, sedan en till damen på vänster sida; och de räckte dem i sin tur vidare tills alla hade fått rejäla portioner.

Måltiden hade inte pågått länge, förrän vår Ledare frågade damen vad hon ansåg vara Guds viktigaste eller största egen-skap. Utan att tveka ett ögonblick, svarade hon: "Kärlek". Sedan fortsatte hon med att säga: "Livets Träd är beläget mitt i Guds paradiset i själva djupet av vår själ och den rika och överflödande frukt, som växer och mognar till den mest fulländade fullkomning - den mest perfekta och livgivande - är Kärleken. Kärleken har definierats - av dem som uppfattar dess sanna karaktär - som det största i världen. Jag kan också tillägga, att den är den största

helande kraften i världen. Kärleken misslyckas aldrig med att besvara varje begäran från det mänskliga hjärtat. Kärlekens Gudomliga Princip kan användas för att undanröja varje sorg, varje krämpa, varje svår situation, och varje brist som plågar mänskligheten. Med den rätta förståelsen och användningen av den subtila och obegränsade påverkan, som Kärleken har, kan världen helas från sina sår och den fina manteln av dess himmelska medkänsla, kan dölja all disharmoni, all okunnighet och alla mänsklighetens misstag”.

”Med utsträckta vingar söker Kärleken rätt på de ofruktbara delarna av det mänskliga hjärtat - livets ödsliga platser - och, med vad som kan tyckas vara en magisk beröring, befriar den mänskligheten och omvandlar världen. Kärleken är Gud, evig, obegränsad, oföränderlig, bortom det synliga in i oändligheten. Slutet kan vi bara gissa oss till - Kärleken uppfyller sin egen lag, fullbordar sitt fulländade verk och uppenbarar Kristus i människans själ. Kärleken söker ständigt en ingång varigenom den kan strömma in i människans själ, och utgjuta sig såsom allt gott för henne. Om den inte störs av människans förvända syn och disharmoniska tänkande, flyter Guds eviga, oföränderliga ström av Kärlek ständigt framåt, bärande framför sig, till glömskans stora, universella hav, varje yttring av disharmoni eller fulhet, som stör människans frid. Kärleken är Andens fullkomliga frukt, den går fram, förbinder mänsklighetens sår, för nationer till ökad harmoni samt bringar fred och välgång till världen. Den är själva pulsen i världen, universums hjärtslag. Mänskligheten måste laddas med denna ström av Kärlek från det stora Allestädes Närvarande Livet om den skall kunna utföra Jesu gärningar”.

”Är ditt liv tungt? Behöver du mod och styrka för att möta de problem, som korsar din väg? Är du sjuk eller rädd? Om så är fallet, lyft ditt hjärta och bed till Honom, som visar vägen. Guds oförstörbara Kärlek omsluter dig. Du behöver inte frukta. Sade Han inte ‘Förrän de ropa, skall Jag svara, och medan de ännu tala, skall Jag höra dem’? Närma dig djärvt denna nådens tron, inte med en bedjande och krypande inställning, utan med bönen av förstående tro, med vetskapen, att den hjälp du behöver, redan är din. Tvivla aldrig, gå längre - begär. Gör anspråk på din

födslorätt såsom barn till den levande Guden, liksom Jesus gjorde. Vet att i den Osynliga, Universella Substansen - i vilken vi alla lever och rör oss och har vår tillvaro - finns allt gott och fullkomligt som människan kan önska sig, i avvaktan på att genom tron bli framdraget till synlig form eller manifesteras. Läs i er egen stora Bok vad Paulus säger om Kärlek i Första Brevet till Korintierna, Kapitel 13, när han använder ordet 'Kärlek' i stället för barmhärtighet, som var avsikten".

"Tänk på Salomo - när han i sin nattliga upplevelse lät sin strålände kärleksnatur utvidgas till det universella medvetandeplan - där han bad att få tjäna, och icke verka för egen vinning. Detta ledde till att han fick en obeskrivlig rikedom, och härutöver liv och ära, långt bortom vad han kunde bedja om. Han erkände Kärlekens visdom, och Kärleken frigjorde sin obegränsade rikedom över honom. 'Silver räknades som intet på Salomos tid'. Till och med dryckeskärnen hos denna mäktiga Kärlekens Konung var av rent guld".

"Att älska är att frigöra Guds obegränsade lager av gyllene skatter. Om vi älskar, kan vi inte undvika att ge, och att ge, är att få, och därmed är Kärlekens lag uppfylld. Genom att ge, aktiverar vi den ofelbara lagen om lika för lika. Utan att ha en tanke på att få, är det omöjligt att undvika att få, eftersom det överflöd, som du har givit, återvänder till dig genom lagens uppfyllande: 'Given, och eders skall bliva givet. Ett gott mått, väl packat, skakat och överflödande skall man giva eders i skötet; ty med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eders igen".

"Om vi arbetar i Kärlekens anda, måste vi ha Gud närvarande i vårt medvetande. Att vara ett med Livet, Kärleken och Visheten är att medvetet ta kontakt. Att medvetet kontakta Gud är att få ett överflöd trugat på oss, på samma sätt som överflöd av mat har trugats på oss här i kväll. Ni förstår att det finns ett överflöd för alla, och ingen behöver vara utan i närvaro av Guds överflöd. Denna tanke om överflöd måste lyfta sinnet, långt bortom tankens begränsning. För att förstå överflödet måste man ge upp alla tankar på enskilda ting. Detta begrepp är så omfattande att det inte tillåter att man ägnar tankar åt detaljer. För att hålla detta i sinnet måste medvetandet svinga sig långt ut i det

Universella och 'njuta' av glädjen av fullständig frihet. Denna frihet får emellertid inte tagas för given, ty vi hålls ansvariga för varje tanke, varje handling. Vårt medvetande kan inte uppnå denna frihet på en gång. Genombrottet av den sista resten av begränsning kan kanske ske på ett ögonblick, men förberedelsen för denna underbara händelse har föregått detta genombrott; förberedelsen har fullbordats in i minsta detalj inifrån, precis som varje blomblad fulländas i detalj inuti blomknoppen. När fullkomningen är klar, spränger knoppen sitt skal och blomman slår ut i sin fulla skönhet. På samma sätt måste människan spränga egots skal innan hon kan träda fram".

"Guds lagar är oföränderliga, de är desamma som de alltid har varit. Genom att de är oföränderliga, är de välgörande ty de är goda. När vi lever i enlighet med dem, blir de själva grundstenarna på vilka vi bygger vår hälsa, vår lycka, vår frid och jämvikt, vår framgång och våra insikter. Om vi lever helt i enlighet med Guds lag, kan inget ont hända oss. Vi behöver inte helas, vi är i alla avseenden hela".

"Hur klart förstår vi inte att det i mänsklighetens stora hjärta finns en djup hemlängtan vilken aldrig kan tillfredsställas med mindre än en klar medvetenhet om, eller förståelse av Gud, vår Fader. Vi igenkänner denna hunger, såsom hjärtan som ropar efter Gud. Det finns inget, som den mänskliga själen längtar efter så mycket som att känna Gud. 'Att känna honom rätt, är evigt liv'. Vi ser hur människor ständigt hoppar från det ena till det andra, i hopp om att finna tillfredsställelse eller ro genom något de utför eller genom någon begränsad, mänsklig önskan. Vi ser dem eftersträva och nå dessa ting endast för att finna att de fortfarande är otillfredsställda. En del föreställer sig att de önskar sig hus och mark; andra stor rikedom; och andra stor lärdom. Vi har förmånen att veta att människan har allt detta inom sig själv. Jesus, den Store Mästaren, försökte få alla att inse detta. Hur högt älskar vi Honom inte! Han framstår så underbart triumferande på grund av Sina förmågor. Vi älskar alla som har nått de höjder eller höga nivåer i medvetandet som Jesus har gjort. Vi älskar dem inte enbart för deras förmågor utan för vad de faktiskt är".

”Jesus tillät Sig aldrig att uppehålla Sig i det yttre sedan Han blivit upplyst. Han höll alltid Sina tankar i den centrala delen av Sin varelse, vilken är Kristus. I Jesus framkallades Kristus - eller den Centrala Gnistan - vilken är Gud inom oss alla, och som lever i var och en i dag, för att visa Sig, såsom fullkomligt behärskande den materiella kroppen eller den köttsliga människan. Det är på detta sätt som Han utförde alla Sina mäktiga gärningar, inte på grund av att Han på något sätt var annorlunda än er. Han hade inte större kraft, än vad var och en har i dag. Han var inte på något sätt en Guds Son och vi enbart Guds tjänare. Han utförde dessa gärningar, genom att denna Gudomliga Gnista - som är densamma som Fadern har inplanterat i varje barn som föds - hade utvecklats till en klarare låga genom Hans Egna ansträngningar att hålla Sig själv i medveten gemenskap med Gud Själv - Källan till allt Liv, all Kärlek och Kraft”.

”Jesus var en man, likadan såsom alla män är i dag. Han led, frestades och prövades - precis som ni genomlider frestelser och prövningar. Vi vet att Han, under sin vistelse här på jorden i fysisk gestalt, tillbringade flera timmar varje dag ensam tillsammans med Gud och vi vet att Han, under sina tidiga mandomsår, gick igenom detsamma, som vi har gått igenom och som ni går igenom idag. Vi vet att varje människa måste övervinna det dödliga, de köttsliga begären, tvivlen och rädslorna tills hon uppnår den fullkomliga medvetenheten om, eller erkännandet av den inneboende Närvaron - denna ‘Fadern i mig’ - som Jesus tillskrev äran av alla Sina mäktiga gärningar. Han måste lära sig, liksom vi har måst lära oss, och som ni lär er i dag. Han var tvungen att försöka om och om igen, precis som ni gör. Han var tvungen att envetet gå vidare, liksom ni är tvungna att envetet gå vidare i dag - även om det är med knuten näve och sammanbitna tänder - med orden: ‘Jag kommer att lyckas, jag *vet* att Kristus lever inom mig’. Vi inser att det var Kristus inom Honom, som gjorde Jesus till den Han var, och är i dag, och att samma färdigheter gäller för alla. I allt detta vill vi inte på något sätt förringa Jesus ty vi älskar Honom med en obeskrivlig kärlek. Vi vet att Han gick igenom den fullkomliga korsfästelsen av jaget för att Han skulle kunna leda Sitt folk till Gud; för att Han skulle kunna

visa dem vägen ut ur synd, sjukdom och bekymmer, för att de skulle kunna förverkliga Fadern inom sig; för att Han skulle kunna lära alla att samma Fader lever inom alla och älskar alla. Ingen som följer Jesu liv och lära på nära håll, kan annat än älska Honom. Han är vår fullkomlige äldre broder”.

”Men om vi ger upp vår förstfödsrätt; om vi ignorerar eller ringaktar Guds välsignande lagar och därigenom vänder ryggen till Faderns hus och vandrar ut i ett avlägset land, liksom den förlorade sonen, till vilken nytta är då friden och välståndet, samt överflödet av värme och glädje, som finns inne i huset? När ni tröttnat på tillvarons yttre skal, när ni är modlösa och längtar hem, då kan ni med tvekande steg vandra vägen tillbaka till Faderns hus. Detta kan ske via den bittra erfarenhetens väg, eller genom att i glädje lämna det materiella bakom er. Det spelar ingen roll på vilket sätt förståelsen och kunskapen uppnås, ni kommer slutligen att ‘ligga i’, för att uppnå er höga kallelse mål. För varje steg, kommer ni att bli starkare och modigare, tills ni ej längre vacklar eller tvekar. Ni kommer att blicka inåt för att bli upplysta; därefter, i er väckta medvetenhet, inser ni att detta är ert hem. Det är den Gudomliga allnärvaron i vilken vi alla lever, rör oss, och har vår tillvaro. Vi andas den med varje andetag. Vi lever den med varje hjärtslag”.

”Tro inte att ni måste komma till oss. Gå in i ert eget hem, er kyrka, ert bönehus i ensamhet varhelst ni önskar. Jesus - den store Kärlekens Mästare - kan hjälpa er; alla de som har gått vidare, och erhåller den högsta undervisningen, kan hjälpa er, och erbjuder er sin hjälp, där ni är nu, och vid vilken tidpunkt som helst. Hur tydligt ser vi inte Jesus och alla de andra, alltid redo att hjälpa dem som anropar. Ni behöver bara göra anropet och de svarar - redan innan anropet är slut. De står och vandrar vid er sida varje ögonblick. Vad ni måste göra är att höja er medvetenhet så att ni kan inse och veta att ni går bredvid dem; då kommer ni inte att vackla. De håller ut sina händer och säger: ‘Kommen till mig I alla som arbeten och äro betungade så skall jag giva eder ro’. Detta betyder inte ‘Kom efter döden’; det betyder (i stället): ‘Kom nu, precis sådan som du är’. Höj er medvetenhet till vår medvetenhet, och se, ni står där vi befinner

oss i kväll, över alla fysiska begränsningar, överflödande fria”.

”Frid, hälsa, kärlek, glädje och välstånd finns här. Dessa är Andens frukter, Guds gåvor. Om vi ser till Gud, kan ingen skada drabba oss, inget ont komma oss nära. Om vi litar helt och fullt på Honom, helas vi från alla krämpor, i den översinnliga Lagens namn, eller Jesus Kristus”.

”Gud är mitt ibland er. Gud är mitt i dig, barn av den oändliga, odödliga Anden. Det finns inget som kommer att få er att darra eller misströsta, ej heller att frukta. Från Faderns hjärta kom ni; den Allsmäktige Gudens andedräkt skapade er en levande själ. ‘Förrän Abraham blev till, var ni. Mina älskade, vi äro nu Guds barn och Kristi medarvingar’. Samma kraft som finns i Jesus finns i dig. Detta kallas andens mantel. Med den rätta insikten om detta, finner man att där inte finns något förfall, inte någon sjukdom, inte någon olycka, inte någon död, inte någonting som kan ta ifrån er era liv på något sätt. Ni kan svepa denna mantel så tätt kring er, att ingenting kan genomtränga den, att ingenting kan nå er. Alla de förstörande makter eller krafter, som någonsin skapats av människan må riktas mot er; ni kommer ändå att träda fram oskadda. Om den yttre formen av något skäl skulle förstöras, skulle den omedelbart återvända som andlig i samma form. Detta är en rustning, som är starkare än någon pansarplåt som någonsin uppfunnits av människan och ni kan använda den när som helst utan att det kostar något. Ni kan träda fram sådana som ni är, den levande Gudens barn”.

”Jesus visste detta, och Han kunde ha besparat Sig upplevelsen på Golgata. Om Han hade velat använda Sin makt, skulle Hans fiender inte ha kunnat röra Honom. Han såg, att en omfattande andlig förändring ägde rum i Hans kropp och insåg, att om detta skedde, utan ensamtidig förändring i det yttre, skulle - bland dessa som Han kände och älskade - många inte inse den andliga betydelsen, utan fortsätta att hålla fast vid det yttre. Han visste, att Han hade förmågan att övervinna döden, och Han önskade visa dem Han älskade, att de hade samma förmåga, så Han valde vägen över Golgata, den väg, som de kunde se, och när de såg den, skulle de också tro. Han ville också visa, att Han i så hög grad hade fullkomnat Sin kropp, att om Hans fiender

skulle ta Hans liv (så som de såg på liv) och placera Hans kropp i graven samt rulla en stor sten upp på den (den yttersta begränsningen som människan kunde lägga på den) så kunde Han, det sanna Jaget, ändå rulla undan stenen och höja sin verkliga eller andliga kropp över alla dödliga begränsningar. Jesus kunde ha tagit sin kropp med Sig och försvunnit, men Han valde att visa, att när den andliga kroppen är utvecklad, så kan ingen fysisk olycka eller tillstånd förstöra den; inte ens när kroppens fysiska liv släcks genom någon annan”.

”Efter Korsfästelsen och Uppståndelsen, var Hans kropp så högt andligt utvecklad, att Jesus tvingades höja medvetandet hos dem omkring sig, till ett plan, där de var i stånd att se Honom; precis som vi är tvungna att höja medvetandet hos nästan alla, som finns här i kväll. När kvinnorna kom till graven den morgonen, och fann stenen bortrullad och gravkläderna lagda åt sidan, kände inte ens de igen Honom, förrän Han hade höjt deras medvetande till det plan där de kunde se Honom, Senare, när två av dem var på väg till Emmaus, kom Jesus emot dem och samtalande med dem; men de kände inte igen Honom förrän Han bröt bröd med dem. Då var deras medvetande höjt till det plan, där de kunde se Honom. Samma sak hände, när Han framträdde för andra; Han till och med gick och samtalande med dem, men de kände inte igen Honom, eftersom deras medvetande inte fungerade på det plan, där de kunde se Honom. I samma ögonblick som deras medvetande höjdes eller fungerade på Hans plan, såg de Honom. Då insåg några den andliga betydelsen av det som hände. De såg den djupa underliggande betydelsen av det hela. De visste. Trots detta var det många som ej trodde på Honom, eftersom de inte ännu hade uppnått det medvetandeplan där de kunde se, eller uppfatta den djupare andliga betydelsen”.

”Därefter försvann den slöja av mystik som hade skapats genom människans materiella inställning. ‘Då rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och ända ned’. Medvetenheten om att döden hade övervunnits uppnåddes; och att inte bara döden, utan alla av människan skapade yttre begränsningar kunde, och skulle komma att övervinnas, genom att komma upp ovan dem, eller genom att höja vår medvetenhet till det plan, där

de inte längre kan synas, och därmed inte existera. Om denna medvetenhet älskas och omhuldas, så kommer den fram”.

”Detta var den uppenbarelse som kom till Jakob när han ‘låg på materialismens hårda sten’. Det uppenbarades för honom, att det, som man oavvänt betraktar, också frambringas och hans insikt om detta, gjorde honom fri från hans materiella fångenskap. Det var detta som inspirerade honom till att sätta ut fläckade pinnar i kornas dricksvatten för att få dem att frambringa avkomma med fläckar”.

”Vi kan så klart uttrycka vårt ideal in i det formlösa att detta direkt formas ur det formlösa, det som tycks vara osynligt för det materiellt inriktade medvetandet. Kornas dricksvatten bara tjänar såsom ett exempel på den spegel, genom vilken bilden, som hålles i sinnet, återspeglas in i själen, det innersta, och då befruktas och frambringas. Samma sak gäller för de vänner, som är församlade här i kväll; endast några få - som är andligt sinnade - förstår och går vidare, utvecklar sig, och utför Guds verkliga arbete. Andra börjar bra, men det krävs snart en allt för stor ansträngning för att övervinna materialismens första mur. De finner det mycket lättare att driva med strömmen, och de ‘hoppar av’. Vi har alla levt på det synliga, fysiska planet på denna jord. Vi har faktiskt aldrig lämnat jorden. Vi är nu osynliga endast för dem som befinner sig i det materialistiska medvetandet. För dem, som befinner sig på ett högre medvetandeplan, är vi alltid synliga”.

”Varje idéfrö, som sås och placeras i själen, blir därmed befruktat, och ges form av tanken i sinnet, för att senare erfaras i fysisk form. Idéer av fullkomnande frambringar fullkomning. Det omvända är lika sant. Just såsom solen och jorden med lika stor villighet frambringar det mäktiga trädet eller den sprödaste blomman när deras frön har såtts, så ger Ande och Själ gensvar till människan, och det som hon önskar eller det som hon har bett om - i tro - det får hon”.

”De som har gått vidare, från det synliga genom döden, manifesterar sig på samma psykiska plan, som när de lämnade kroppen eftersom det dödliga sinnet fungerar på det psykiska planet. Detta är orsaken till det omfattande ‘psykiska plan’, som ligger

mellan det materiella, eller synliga, och det sant andliga, och genom vilket alla som söker det sant andliga måste tränga sig igenom innan det andliga uppfattas. För att uppfatta det andliga, måste vi ta oss igenom det psykiska, direkt fram till Gud. Döden frigör själen endast till det psykiska planet, och själen manifesterar sig på det andliga plan, som den befann sig på, när den frigjordes från kroppen; den som går över på detta sätt har ej förstått, att det endast finns en Ande, ett Sinne, en Kropp; och att allt kom från detta Enda och måste återgå till det. Anden, som kom från detta Enda och som givits en fullkomlig kropp, är lika mycket en del av den Ende Anden, som vår arm är en del av vår hela kropp; och är aldrig avskild från den mer än någon del av vår kropp är en avskild del, utan är ett med hela kroppen och måste vara förenad med den på lämpligt sätt, för att göra det hela fullständigt. På samma sätt måste all Ande och allt uttryck vara lämpligt förenade för att vara fullständiga och fullkomnade”.

”De skola alla vara församlade tillsammans på en plats’, innebär, att vi skall vara medvetna om, att vi är ett uttryck av det Gudomliga, och att vi alla kommer från samma källa, Gud. Detta är försoningen, föreningen, i vetskap om, att vi alla är skapade till Guds avbild och likhet, exakt lika Honom; en avbild genom vilken Han kan uttrycka det ideal som Han har tänkt ut för oss”.

”Att vara villig, att Gud genom oss, perfekt skall uttrycka det högsta ideal som Han har tänkt ut ligger i meningen ‘Dock, ske icke min vilja, utan Din’. Ingen kan höja sig över det dödliga tänkandet, utan att utföra Guds vilja, vare sig man gör det medvetet eller omedvetet”.

Här gjordes ett uppehåll i talet för ett ögonblick och en i vår grupp ställde en fråga om Materiens Relativitet. Hon fortsatte med att säga: ”Den verkliga världen är Substans, Substansens Relativitet. Låt oss för ett ögonblick betrakta de fem rikena: mineralriket, växtriket, djurriket, människoriket och Guds rike. Vi börjar med mineralriket, det lägsta. Vi finner att varje partikel i mineralriket uttrycker det enda livet, Guds liv. Sönderdelningen eller uppdelningen av mineralpartiklarna, i kombination med vatten och luft, har givit upphov till jordlagret, medan varje

partikel bibehåller det ursprungliga livet, Guds liv. Detta ger rum åt växtriket, nästa högre uttryck av Gud, att träda fram. Därefter har växten, varav varje del innehåller detta enda liv - tagit upp en del av detta liv från mineralet, ökat och mångfaldigat det, samt uttrycker det ett steg högre, närmare Guds rike. Detta ger rum för djuren, nästa högre uttryck av Gud. Därefter har djuret, varav varje del innehåller detta enda liv, tagit upp en del av detta liv från växterna, ökat och mångfaldigat det, samt uttrycker det ett steg högre, närmare Guds rike. Detta ger plats för människan, nästa högre uttryck av Gud. Därefter har människan, varav varje del innehåller detta enda liv, tagit upp en del av detta enda liv från djurriket och ger, genom att uttrycka det ett steg högre, plats för Guds rike, det högsta uttrycket genom människan. När människan har uppnått detta rike, förstår hon, att allt har kommit från den enda Källan, att allt innehåller det enda livet - Guds liv - och hon har erhållit herravälde över allt materiellt. Men vi skall inte stanna här, ty allt är framåtskridande. När hon når hit, kommer hon att finna, att det finns ytterligare nya världar att erövra. Nu kommer vi till den punkt där vi uppfattar att all rymd eller storlek innehåller det enda livet - Guds liv - att allt kommer från den enda Källan och Substansen. Då blir all substans relativ eller relaterad. Inte sant''?

Här upphörde talet, middagen avslutades, och alla bord och stolar ställdes undan. Därefter följde en stund av fest och glädje, med dans och sång med musik, framförd av den osynliga kören, och alla hade en trevlig stund tillsammans. Kvällen slutade med musik och sång; den osynliga kören blev synlig, gick omkring bland de församlade, och svävade då och då alldeles ovanför deras huvuden. Avslutningen var ett enda utbrott av musik, sång och skratt, där alla deltog. Sammantaget var det den mest imponerande scen som vi någonsin bevittnat.

Vi fick reda på, att om vi var tysta, kunde vi höra musiken när som helst - men det är endast vid ett tillfälle som detta, som kören sjunger till musiken. Vi provade detta ett antal tillfällen efteråt och fann att vi kunde höra musiken. Den var alltid lågmäld och underbart skön, men den hade aldrig den glada, fria klang, som den hade haft denna kväll, såvida inte ett antal

Mästare var närvarande. Vi fick reda på, att denna musik är vad som har kallats änglakören. De kallar den: "symfonin av samstämda själar i harmoni".

Vi stannade i byn under tre dagar, och träffade en hel del av våra vänner under denna tid. På kvällen, den tredje dagen, tog de farväl av oss, och försvann, sedan de meddelat, att de skulle möta oss i vårt vinterkvarter.

KAPITEL XXII

Morgonen därpå lämnade vi byn, med endast Emil och Jast som följeslagare och vårt mål var den by vi hade beslutat skulle bli vårt vinterkvarter. Vintrarna är relativt svåra i denna landsända och vi kände att vi ville säkerställa, att vi hade en bekväm förläggning, innan kylan slog till. I detta, liksom i så många andra fall var våra farhågor ogrundade, ty när vi anlände fann vi en bekväm förläggning som redan hade gjorts i ordning för oss.

Vår stig från byn ledde tvärs över platån, därpå upp för en lång vindlande dalgång till den klippan, där den andra befästa byn var belägen, vilken skyddade platån som vi hade korsat. Dalens väggar sträckte sig rakt upp från sextio till etthundrafemtio meter, och förenade sig med bergen som reste sig till en höjd av sexhundra meter över bergskränet där stigen korsade klippan. På krönet av klippan sköt två klippryggar upp, på vardera sidan om en jämn yta c:a fem tunnland i storlek. Dessa klippryggar låg ungefär etthundraåttio meter från varandra. En cirka tolv meter hög mur hade byggts tvärs över den öppna ytan, och förband sålunda de två klippryggarna och utgjorde därigenom ett effektivt skydd. Denna mur var arton meter bred vid basen och nio meter bred vid sin överdel, och var så byggd, att överdelen bildade en bana, via vilken stora klippblock kunde rullas fram och sedan tippas ned över kanten till marken på yttre sidan av muren, där marken lutade brant och anslöt till en brant sluttning, nedför vilken stigen ledde fram till den andra sidan av klippan.

Man hade ordnat störtningssbanor utefter muren med c:a trettio meters mellanrum, så att klippblocken skulle få tillräcklig fart för att gå fria från murens nederdel, innan de slog i marken. När de väl nått marken, rullade de nerför backen, därefter över sluttningen, och vidare ned utefter dalen ytterligare c:a sex kilo-

meter innan de gjorde halt, om de inte dessförinnan slagits i småbitar av sin egen kraft. Sammantaget, utgjorde detta ett effektivt försvar, eftersom dalen inte var bredare än c:a femton meter på något ställe utefter hela sin längd, och den var brant nog för att ge de rullande klippblocken en bra fart. Det fanns även två platser på vardera sidan om dalen där klippblock kunde lösgöras och sättas i rullning. Dessa platser var förbundna med stigar, som huggits ut i bergssidorna från vardera ändan av muren. Det fanns ett antal klippblock, vardera ungefär fyra meter i diameter, som placerats utefter murens överdel, klara för att användas i en nödsituation. Vi fick reda på, att man inte hade behövt använda något av dessa, eftersom det bara var en stam som någonsin oinbjuden hade sökt tränga fram till byn, och denna stam hade nästan blivit tillintetgjord av klippblock som lösgjorts från de fyra platserna i dalväggarna. De första lösgjorda klippblocken hade, på sin väg nedåt, dragit med sig andra, tills ett skred svepte ner genom dalen och tog med sig allting i sin väg. Vi fick reda på att klippblocken uppe på muren hade legat där under mer än tvåtusen år eftersom man inte hade haft något krig i detta område under hela denna tid.

Vi fann, att de sex husen som bildade byn var inbyggda i muren i tre våningar, med taken i nivå med murens överdel. Man nådde denna via trappor, som ledde upp genom våningsplanen till taken på husen. Fönsteröppningar hade tagits upp i muren på tredje våningen. Från dessa hade man en bra utblick över dalen nedanför. Från dessa fönster och från överdelen av muren kunde man se stigen, där den vindlade sig utefter bergssidan kilometer efter kilometer.

Vi fick en bekväm inkvartering för natten på tredje våningen i ett av dessa hus, och efter en tidig kvällsvard gick vi upp på taket för att se på solnedgången. Vi hade bara varit där ett par minuter, då en man i femtioårsåldern kom upp för trappan till taket. Sedan Jast introducerat honom deltog han i vårt samtal. Vi fann snart att han bodde i den by, som vi valt för vårt vinterkvarter, och att han var på väg dit. Vi antog att han färdades på samma sätt som vi, och inbjöd honom att ansluta sig till vår grupp. Han tackade, men sade att han kunde tillryggalägga

denna sträcka mycket snabbare än vi; han hade stannat till i byn för att träffa en släkting, och skulle vara hemma till kvällen. Samtalet kom sedan in på det tempel, som vi tre hade besökt tillsammans med Emil och Jast. Mannen talade lågmält och sade: "Jag såg dig sitta på templets balustrad den natten". Han fortsatte sedan med att beskriva drömmen eller synen, så som den kom till mig och som den har återgivits i denna bok. Detta kom som en överraskning för mig och mina kamrater, eftersom jag inte hade nämnt händelsen för dem. Mannen var en fullständig främling för oss; ändå beskrev han drömmen, lika levande som jag hade sett den.

Han fortsatte sedan med att säga: "Du fick se detsamma, som vi får se, att människan kommer fram i enhet, endast så länge som hon medvetet har förstått detta, och använt kraften och makten på rätt sätt, men i det ögonblick som hon i sitt dödliga jag tänkte ut tvåfaldiga krafter, började hon se tvåfaldigt, missbrukade denna kraft och frambringade tvåfald, ty människan har fri vilja, och frambringar det hon betraktar. Därefter uppstod olikhet och en omfattande åtskillnad och detta har följt henne över hela jorden. Men en förändring är på väg. Skiljaktigheterna har nu i det närmaste nått sin yttersta gräns, och mänskligheten börjar uppfatta att allt härrör ur den enda Källan. I sin förståelse härav, börjar nu människorna komma varandra allt närmare. Människan börjar förstå, att varje annan medmänniska är hennes broder/syster i stället för hennes fiende. När människan helt och hållet inser detta, kommer hon att förstå, att likaväl som att alla kom från den enda Källan, så måste alla återvända till denna Källa, eller verkligen bli som bröder och systrar. Då kommer hon att vara i himlen och kommer att förstå, att himlen betyder inre frid och harmoni skapad av människan just här på jorden. Hon kommer då att inse, att hon skapar sin himmel eller sitt helvete efter eget val. Denna himmel har blivit rätt uppfattad, men placerats fel geografiskt. Hon kommer att veta, att Gud finns inom henne, och inte endast inom henne, utan i allting runt omkring henne: i varje sten, varje träd, varje växt, varje blomma och i allt skapat; att Gud finns i själva luften hon andas, i vattnet hon dricker, i pengarna hon använder; att Gud är substansen i

allt. När hon andas, andas hon Gud lika mycket som luft; när hon intar föda, intar hon Gud lika mycket som mat”.

”Det är inte vår önskan att bilda nya kulter eller sekter. Vi upplever att de kyrkor som finns i dag väl räcker till, och att de är de logiska utgångspunkterna för att nå ut till, och hjälpa människorna till att förverkliga Gud, genom Kristus i alla. De som är förbundna med kyrkorna måste förstå att kyrkan bara symboliserar en enda sak, Kristus-Medvetandet hos hela mänskligheten. Om de förstår detta, var finns då olikheten förutom i människans förutfattade meningar; inte i kyrkan. Vari ligger då skillnaden mellan en kyrka eller ett samfund och ett annat? Den skillnad, som man tror existerar i dag, måste finnas helt och hållet i människans begränsade sinne. Se vad denna åtskillnad har lett till: de stora krigen, det intensiva hatet som skapats mellan nationer och familjer, ja t o m mellan individer, och allt detta enbart för att en eller annan kyrklig organisation har ansett att dess tro eller lära var bättre än de andras. Ändå är alla i verkligheten desamma, ty de leder alla till samma mål. Det skulle inte vara möjligt för varje kyrka att ha sin egen himmel; ty om så vore fallet, skulle en medlem, som slutade i sin speciella sorts kyrka, och var redo att motta sin belöning, bli tvungen att tillbringa resten av sin tillvaro med att gå igenom hela den förbryllande mängden av himlar, för att finna just den speciella himmel, som gällde för denna. De kyrkliga organisationerna och de som är anslutna till dem, kommer varandra närmare dag för dag, och den tiden skall komma när de blir förenade till en, När alla har blivit som en, kommer det inte att finnas behov av någon organisation”.

”Ändå ligger inte felet endast hos kyrkoorganisationerna. Få människor har vaknat till insikten om vad livet egentligen handlar om. Vi finner att de flesta bara driver med strömmen genom livet missnöjda, förvirrade, undertryckta eller osäkra. Var och en måste lära sig att ‘ta tag’ i sitt eget liv och börja uttrycka, från sitt eget livscentrum, genom målmedveten, bestämd handling, de gåvor som Gud givit henne. Var och en måste utveckla sitt eget liv. Ingen kan leva någon annans liv. Ingen kan ge uttryck åt ditt liv för dig, och ingen kan säga hur du skall uttrycka ditt eget liv. ‘Ty såsom Fadern har liv i sig Själv, så har han också givit åt

Sonen att hava liv i sig Själv'. En själ kan inte bara driva med strömmen sedan den insett detta, ty själva ändmålet med livet uppenbarar sig i privilegiet och möjligheten att uttrycka det Guds-jag som finns inuti människan. Att hon är och skall vara den Gudomliga avbilden och likheten av Honom Själv är Guds avsikt med människan. Att uttrycka det, som Gud har tänkt ut för henne, borde vara människans stora uppgift i livet. När Jesus var på bergets topp och Hans lärjungar kom till Honom, se då vilka visdomsord Han uttalade för dem. Hans medvetande hade väckts i denna höga föresats, att människan kan framträda i sin fulla kraft, endast när hon har ett sant ideal - ett verkligt mål för sitt liv. Ett frö kan börja gro, först när det är väl nerbäddat i jorden. Den inre Gudskraften, kan förverkliga en sann längtan först då den är fast förankrad i människans själ. Vi måste alla veta - såsom Jesus gjorde - att den första andliga impulsen att frambringa något, är den bestämda önskan, att detta något skall bli frambringat".

"Jesus sade: 'Saliga äro de som äro fattiga i anden', eftersom Han förstod att varje begränsning i livet - som kan skapa en önskan hos individen, att höja sig över begränsningen och befria sig från den - är av godo. Han insåg, att behovet är förutsägelsen om dess uppfyllande. Han betraktade varje behov som jord, förberedd för sådd. Om fröet såddes, och sedan fick gro och utvecklas, skulle det behovet tillfredsställas. Behov eller önskan - i livets utveckling - har missförstått. Att dessa måste utplånas från hjärtat är vad som lärs ut av en del stora lärare. Jesus sade: 'Ve eder som äro tillfredsställda'. Om du är tillfredsställd, är du stillastående. För att helt vara i kontakt med livet, måste vi varje ögonblick söka uttrycka livet helt och fullt. Önskan om något, är driften att nå det. Trött på att kräla i jordens stoft, längtar människan efter att flyga, och denna längtan inbjuder henne att finna den lag, som kommer att göra det möjligt för henne, att höja sig över sina nuvarande begränsningar. När hon finner den, är hon i stånd att färdas vart hon vill, utan tanke på tid eller rum. Det har sagts: 'Människan spår men Gud rår'. Det omvända är sant, ty Gud föreslår och människan bestämmer; om människan är inställd härpå, kan hon göra allt det som Gud gör. Kan inte sonen

göra det som Fadern har gjort”?

”Misslyckandet med att få tillfredsställelse genom yttre omständigheter, leder själen till att söka den inre kraften. Sedan kan individen upptäcka detta JAG ÄR; hon kan veta, att inom henne finns all kraft att tillfredsställa själen, att uppfylla varje dess behov och önskan. Denna kunskap kanske inte kommer förrän individen av livets hårda törnar drivs att söka detta inre plan av frid och lugn. När hon vet att JAG ÄR är uppfyllelsen av hennes önskan, då är önskan uppfylld. Att söka utanför Gudsjaget för uppfyllelsen av en önskan är dumt. För att utvecklas, måste jaget genomföra utvecklingen”.

”Därefter, en sådan insikt, ett sådant uppvaknande, att lära känna detta JAG ÄR; att veta, att man inom sig har kraften, substansen, och intelligensen, från vilken alla former kommer fram; och att veta, att i det ögonblick som en bestämd och sann önskan kan utformas intelligent, måste kraften, intelligensen och substansen hos Anden flyta in i den och frambringa den. Är inte detta skatter i himlen som vi har förbisett? Här - i det formlösa - finns obegränsade skatter gömda inom oss själva. Hur klart är inte detta för den som har funnit pärlan? Tänk därefter: ‘Söken först efter Hans rike och Hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder’. Skälet till att detta andra skall tillfalla oss är att det är gjort av själva Andens substans. Medvetandet måste först finna Anden innan det kan forma det önskade”.

”Den som vaknat upp, uppfattar den skapande principen inom sig; därefter förstår hon; och hennes förverkligande är hennes livs möjlighet. Hon har en vision - eller blir medveten om sina möjligheter eller om de möjligheter som ligger framför henne. Med vetskapen att den skapande kraften finns inom henne erinrar hon sig sitt hjärtas önskan; denna blir ett ideal, eller en form, som drar till sig kraft och substans som skall fylla formen. JAG SER är själens befruktning; det är det Förlovade Landet, den uppfyllda drömmen, till vilken själen kan blicka i förtröstan. Även om den kanske ännu inte kan ägas fullt medvetet, måste den komma fram i synlig form allt eftersom hon uppfyller lagen. En brokig mångfald av erfarenheter måste kanske gås igenom och övervinnas. Detta gör bara själen förtjänt av försoning.

Genom att förstå visionen såsom ett Förlovat Land - ett ideal som skall förverkligas eller bli verkligt - ser själen nu endast det goda - målet för dess önskan. Här får det inte finnas något tvivel, ingen osäkerhet, ingen tvekan, ty detta skulle vara ödesdigert. Man måste vara visionen trogen och 'ligga i'. Denna vision är symbolisk och lika nödvändig som ritningarna och detaljbeskrivningarna för en byggnad. Man måste vara sin vision lika trogen som byggaren troget följer de ritningar och detaljbeskrivningar som arkitekten har utarbetat. Allt annat än sanningen måste elimineras".

"Alla stora själar är trogna sina visioner. Allt som frambringas var först en vision - ett idéfrö - som planterats i själen och sedan givits utrymme att utvecklas och komma fram. Dessa själar tillåter aldrig andra, som inte tror, att påverka dem. De är villiga att uppoffra sig för sina visioner, de är dem trogna, de tror på dem, och de får som de tror. Jesus höll troget och orubbligt fast vid Sin vision. Han höll fast vid Sin plan, även när de, som stod Honom närmast och kärast tvivlade och svek Honom. Han fick så som Han trodde och det är så för alla".

"När individen startar mot det Förlovade Landet, måste mörkrets land överges och glömmas. Man måste lämna mörkret och börja gå mot ljuset. Det är omöjligt att gå framåt och stanna kvar samtidigt. Det gamla måste överges och det nya hållas fast vid. Man måste glömma det som man inte önskar minnas - och minnas endast det, som man önskar behålla. Det ena är lika viktigt som det andra. Endast visionen får minnas - om man önskar se den uppfylld. Man måste minnas: genom att i sitt sinne hålla visionen, som man önskar skall uppstå. Man måste glömma eller vägra att minnas, det som man inte önskar skall uppstå. Varje idé, tanke, ord och handling måste vara visionen trogen, för att denna skall frambringas. Detta är sann koncentration, hängivenhetens koncentration, fokuseringen av krafterna på det väsentliga. Detta är att älska idealet. Det är bara genom kärlek som ett ideal kan ges uttryck. Kärlek gör att idealet blir verklighet".

"Om man misslyckas i början måste man vara beslutsam och 'gå på'. Detta är utövandet av viljan, självförtroendets utrop, trons uttryck, som leder kraften till att uppfylla idealet. Detta

ideal skulle aldrig kunna uppnås utan denna medvetna styrning av kraft - denna viljeutövning; och samtidigt skulle det vara ödesdigert för idealet om inte också viljan var ideell. Viljan måste ha samma kvalitet att tjäna liksom idealet. Om viljan inte har önskan att tjäna, kan ej den kraft, som viljan önskar styra, frigöras från själen. *Önskan att bli betjänad vänder livsströmmen emot jaget. Önskan att tjäna håller livsströmmen flytande genom jaget och vidmakthåller detta i strålningen.* Att tjäna ger mening åt visionen; det frigör kärleken i livet. Hur kan kärlek bli uttryckt, om den inte flyter genom den som uttrycker liv? Om den flyter genom medvetandet ger hela organismen gensvar; den genomilar varje cell med den kärlek den uttrycker. Då blir kroppen harmonisk; själen blir strålande; sinnet blir upplyst; tanken blir skarp, briljant, levande, bestämd; ordet blir positivt, sant, konstruktivt; köttet blir förnyat, renat och upplivat; saker och ting läggs till rätta, och allt faller på plats. JAG ÄR uttrycks genom 'mig', och jag tillåts inte längre undertrycka JAG ÄR. Om kroppen inte lyder Anden, hur kan den då uttrycka Anden? Det medvetna sinnet måste söka och 'önska' Anden för att lära känna Andens kraft. På detta sätt lär sig individen att Anden är uppfyllandet av behovet. Inte på något annat sätt kan den ges högre uttryck än när det tillåts att fylla andras behov. Det är utflödet till andra som öppnar Andens 'förråd'. Det är detta 'Jag vill tjäna', som öppnar Guds obegränsade 'förråd' för alla, och bringar sitt förverkligande till själen".

"Själen har återvänt till Faderns hus, så snart som den blivit villig att tjäna. Den slösaktige, som tjänar, blir den rikligt förplägade sonen; legohjonet, som livnär sig på skolor, blir prinsen i ett kungligt hushåll, hans egna möjligheters hushåll. Han känner Guds kärlek, och förstår och tillägnar sig sin Faders gåva. Ingen utom en son kan erhålla denna gåva. Ingen tjänare, inget legohjon kan gå in i glädjen hos sonens arvedel. Tjänaren söker alltid förvärva; sonen har redan ärvt allt Fadern har. När vi vet, att vi tillhör Faderns hushåll och att vi är arvingar till allt som Fadern har, då kan vi börja leva så som Fadern önskar att vi skall leva. 'Se vi äro Guds Söner', Son-skapets medvetenhet leder till uppfyllandet; tjänar-skapets medvetenhet leder till brist.

Vi skall finna varje hjärtats önskan uppfylld av Fadern, så snart som vi betar oss som Sonen i tanke, ord och handling. Vi skall finna att Guds Söner är fria”.

Här reste sig talaren, sade godnatt, och försvann med kommentaren att han hoppades få träffa oss när vi anlände till vinterföreläsningen.

KAPITEL XXIII

Vi lämnade byn nästa morgon. Under tre dagar ledde stigen genom ett svårframkomligt, bergigt landskap, så glest befolkat, att vi tvingades sätta upp våra tält varje natt. Ingen proviant hade tagits med för denna färd; ändå fanns maten där när den behövdes. Så snart som en måltid hade förberetts, fanns där omedelbart ett överflöd av mat att äta av och vi såg aldrig att allt blev uppätet; det fanns alltid något kvar.

På kvällen den tredje dagen, kom vi till övre delen av en vid dal, genom vilken vi skulle färdas för att nå den by, som var vårt mål. Från och med nu ledde vägen genom en bördig, väl befolkad trakt. Vi hade valt denna by till vårt vinterkvarter eftersom den låg i själva hjärtat av det land vi besökte, och vi kände, att vi skulle ha den möjlighet vi önskade att vara i daglig kontakt med folket under en längre tid. Många av de personer, som vi hade träffat på de olika platser som vi redan hade besökt, bodde i denna by och de hade alla framfört hjärtliga inbjudningar att besöka dem. Vi ansåg att vi, genom att stanna i denna by under vintern, skulle ha stora möjligheter att närmare studera deras vardagsliv mera i detalj.

Vi nådde denna by den 20 november och gjorde ett antal korta utfärder därifrån, tills snön kom, och gjorde det svårt att färdas omkring. Vi hade fått bekväm inkvartering, människorna var mycket vänliga, och vi förberedde oss på att få komma in i byns gemenskap. Alla hem stod öppna för oss, och vi fick reda på att dörrarna aldrig var låsta och att de betraktade alla människor som bröder.

Vid denna tidpunkt inbjöds vi att bo hos en av de märkliga kvinnor, som bodde i denna by och som vi träffat tidigare. Vi tyckte att vi redan bodde bekvämt och att det var onödigt att

orsaka henne besvär. Hon vidhöll att det inte skulle vara till besvär för henne; så vi flyttade in med allt vårt bagage, och stannade där under resten av vår tid i byn. Jag skall aldrig glömma första gången vi träffade henne, Det var i en liten stad nära gränsen. När hon presenterades för oss, trodde vi att hon inte var en dag över arton, och vi tyckte alla att hon var vacker. Vi blev ordentligt överraskade, när vi fick reda på att hon var över fyrahundra år gammal, och en av de mest älskade lärarna. Hela hennes liv ägnades åt (det andliga) arbetet. När vi först mötte henne hade vi kommit att vara i daglig kontakt med henne under nästan två veckor, men hennes sanna jag visade sig inte förrän vi såg henne i hennes eget hem. Efter att ha bott hos henne och varit i daglig kontakt med henne här, kunde vi lätt se varför folket älskade henne så, som de gjorde. Det var omöjligt att göra något annat än att älska och högakta henne. Vi bodde hos denna dam och åt vid hennes bord från sista december till april. Vi hade gott om tillfällen att studera livet hemma hos henne och hos ett flertal andra i byn och vi fann att de levde sina liv på ett idealiskt sätt. Ju mer vi såg av dessa människor, desto mer älskade vi och högaktade dem. Vi hade gott om tillfällen att få bekräftat allt som de berättade för oss om sin ålder, genom dokument, som inte kunde bestridas, lika litet som våra dokument kan bestridas.

KAPITEL XXIV

Tiden gick, och det blev den sista december, och året närma-
de sig sitt slut. Vi hade uppmärksammat att ett antal personer
samlades, till det enda ceremoniella evenemang, som Mästarna
deltar i praktiskt taget ensamma. Varje dag presenterades vi för
främlingar. Alla talade engelska och vi började känna det som
om vi var en del av byns liv. En dag fick vi reda på att evene-
manget skulle äga rum på nyårsafton och vi inbjöds att delta. Vi
fick också reda på att även om detta evenemang inte var avsett
för utomstående, så var det inte på något sätt ett hemligt möte,
och att inte något av deras möten var hemligt. Mötet var avsett
för dem, som hade påbörjat (det andliga) arbetet, som hade "gått
in" för detta på allvar och som hade nått tillräckligt långt, för att
inse, att de ville leva detta liv; för dem som hade accepterat det
högre medvetandet och förstått vad detta betydde i deras liv. En
del kallade det för "Övergångens Fest". Dessa möten hölls vanli-
gen vid denna tid på året på en i förväg bestämd plats, och denna
by hade valts för detta års möte.

Morgonen på den dag som valts för mötet grydde ljus och
klar med temperaturen en bra bit under noll. Vi var alla ivriga, ty
vi kände på oss att denna kväll skulle ge ett intressant bidrag till
de många andra erfarenheterna vi haft under resan. Vi anlände
till den fastställda platsen klockan åtta på kvällen och fann
omkring tvåhundra personer församlade. Rummet var upplyst på
samma sätt som beskrivits förut och var mycket vackert. Vi fick
reda på att den vackra unga damen som en gång tidigare hade
varit vår värdinna skulle ansvara för förrättningen. Några ögon-
blick efter det att vi hade satt oss kom hon in i rummet och vi
förundrade oss alla över hennes ungdom och skönhet. Hon var
klädd i en vacker vit klänning, men det fanns inget av "uppvis-

ning” hos henne.

Hon gick stilla fram till den lilla estraden och började sitt tal: ”Vi är församlade här i kväll med en önskan att komma till en större insikt om den djupare betydelsen av att passera från en lägre till en högre medvetenhet, och vi välkomnar de av er, som är förberedda för detta. Till att börja med följde ni oss - ledda av ert intresse för det som ni sett oss utföra - vilket ni först betraktade med respektfylld fruktan och undran, genom att ni tyckte det var övernaturligt. Vi vet att ni nu har lärt er att se på dessa ting som vardagliga händelser i ett liv som levs som det borde levas, ett naturligt, vardagligt liv som Gud skulle vilja att vi ständigt levde det. Ni är nu glada över att vi inte utfört några under. Ni inser den sanna andliga innebörden av det ni gör. Det medvetande som fungerar utifrån det sanna andliga planet tolkar alltid alla former på grundval av det ideal, som de utgår ifrån; då uppenbaras den stora inre betydelsen, och det finns inget mystiskt; och alltså inget övernaturligt, inget mirakel. Denna övergång från en lägre till en högre medvetenhet innebär, att man lämnar det materiella, där allt är oenighet och disharmoni, och att man går in i och accepterar Kristus-Medvetandet, i vilket allt är skönhet, harmoni och fulländning. Detta är det naturliga sättet att leva, det sätt på vilket Gud ser oss leva, och som Jesus så underbart gav ett exempel på under sitt liv här på jorden. Det andra är det onaturliga, det själviska sättet, det svåra sättet. När vi inser det, är det så lätt, så naturligt att leva så som Kristus levde. Då inträder vi i Kristus-Medvetandet”.

”Vi sitter vid dukade bord. Detta är det enda tillfälle då vi samlas till en fest. Det är inte en fest, sådan som de, vilka befinner sig i det begränsade medvetandet, kan tänka sig. Det är en fest, där vi ‘firar’ förverkligande och ‘uppgående’, som symboliserar övergången från det begränsade till Kristus-Medvetandet, och som är så djupt missförstådd över hela världen i dag. Vi tror att alla Guds barn en dag kommer att samlas till en sådan fest med den sanna insikten om dess betydelse”.

”Vi kommer att ha med oss, här i kväll, några få av dem, som i så hög grad har fullkomnat sina kroppar, att de kan ta dem med sig till alla de Himmelska Rikena, för att där erhålla den högsta

undervisningen, De har alla levt här i synlig form en viss tid, sedan gått vidare och tagit sina kroppar med sig till en medvetandenivå, där de inte är synliga för det vanliga seendet; och vi måste höja vårt medvetande till Kristus-Medvetandet för att samtala med dem. Men de som så har fulländat sina kroppar, att de kan föra dem till detta Himmelska Rike, kan komma tillbaka till oss och lämna oss, precis som de önskar. De är i stånd att komma och instruera alla som är mottagliga för deras undervisning, och kan framträda eller försvinna som de vill. Det är dessa som kommer och undervisar oss när vi är mogna för att mottaga utbildning, ibland via intuition och ibland genom personlig kontakt. Fem av dessa kommer att bryta bröd med oss i kväll. Bland dessa fem finns en, som är speciellt älskad av oss, eftersom hon är moder till en av oss, och har vistats ibland oss. (Detta visade sig vara Emils moder). Vi skall nu samlas kring bordet”.

Ljuset dämpades för ett ögonblick, och alla satt helt tysta med nedböjda huvuden. Sedan ökade ljusen i styrka, och de fem stod i rummet, tre män och två kvinnor. De var alla klädda i vitt och var strålande vackra, med ett mjukt ljus kring sig. De gick stilla fram och satte sig vid den plats som lämnats tom vid huvudändan av varje bord. Emils moder tog plats vid huvudändan av vårt bord, med vår Ledare vid sin högra och Emil vid sin vänstra sida. Sedan de fem satt sig, började maten komma. Det var en enkel måltid, bestående av grönsaker, bröd, frukt och nötter men mycket välsmakande. De tal som följde var i huvudsak instruktioner till dem som hade samlats här. De gavs på deras eget språk och översattes av Jast. Jag kommer inte att inkludera dessa tal här, eftersom större delen av dem redan har återgetts.

Emils moder var den sista talaren, hon talade perfekt engelska och hennes röst var klar och tydlig. Dessa var hennes ord: ”Vi använder dagligen krafter, som människor med den begränsade inställningen skrattar åt. Vi, som är privilegierade att förstå och använda dessa krafter, gör allt vi kan för att få människor att förstå och inse vad de undanhåller sina liv genom de tankar de har om de fullkomliga ting, som finns omedelbart till hands, redo och i väntan på att bli använda. Så snart som människan utnyttjar eller använder sig av dessa krafter, blir de långt mera

verkliga och levande än de ting, som människan så desperat klamrar sig fast vid i det materiella - klamrar sig fast vid beroende på att de kan ses, kännas, och hanteras eller kontaktas genom de begränsade materiella sinnena. Ni märker att alla bekvämligheter i detta rum, och i de där ni bor, såsom ljus och värme och tom det ni ätit av, framställs genom en av dessa krafter. Ni kan kalla det ljusstrålar eller vad ni vill. Vi ser det som en stor universell makt, eller kraft, som - när den kontaktas av människan - kommer att verka för henne långt mera effektivt än ånga, elektricitet, bensin eller kol; ändå kallar vi den en av de minsta av krafterna eller makterna”.

”Denna kraft kommer inte bara att förse människan med all den mekaniska energi hon behöver, utan också med värme för alla hennes behov, oavsett tid och plats; utan förbrukning av bränsle av något slag. Denna kraft är helt ljudlös; och om människan bara ville kontakta och använda den, skulle den ta bort en stor del av det buller och den förvirring, som nu tycks vara oundvikliga. Denna kraft finns direkt till förfogande runt omkring er, i väntan på att människan skall kontakta och använda den. När hon verkligen kontaktar och använder denna kraft, kommer det att vara mycket enklare än med ånga och elektricitet. När människan är i stånd att göra detta, kommer hon att inse, att alla former av energi och fortskaffningssätt, som hon har skapat, inte är annat än nödlösningar, som hon har hittat på utifrån sitt begränsade synsätt. Hon har trott, att hon själv har frambringat dem; och hon har på detta sätt bara frambringat det, som hon har kunnat få kontakt med genom sina begränsade sinnen. Hon har frambringat ofullkomliga ting; medan hon - om hon kunde inse att allt är av Gud och från Gud, uttryckande sig genom henne - skulle frambringa allt fullkomligt. Människan har - med sin fria vilja, valt den svåra vägen; och i stället för att inse sitt Son-skap med Gud och använda allt som Gud har, kommer hon att fortsätta på den svåra vägen, tills hon tvingas inse att det måste finnas, och faktiskt finns en bättre väg. Hon kommer till slut att veta att Guds väg är den enda vägen. Då kommer hon att uttrycka den fullkomning som Gud ser henne uttrycka just nu”.

”Ser ni inte hur ni måste vara centrerade i Fadern inom er och dra allt gott från Honom; och hur varje kraft och sida i er natur måste utgå från det gudomliga jaget? I begynnelsen av allt uttryck är Gud, Fadern, inuti; annars kunde inte Gud bli uttryckt eller frambringad”.

Här frågade en i vårt sällskap vilken makt eller kraft våra tankar och ord har på våra liv. Hon höll ut sin hand och strax låg ett litet föremål i den. Hon sade: ”Jag släpper denna lilla sten i denna skål med vatten. Ni ser att ringarna på vattnet - orsakade av att stenen kom i kontakt med det - utgår från denna punkt, i allt vidare cirklar tills de når skålens kant, eller vattnets yttre rand; där för våra ögon det ser ut som om de förlorar sin kraft och upphör. Vad som egentligen händer är följande. Så snart som vågorna nått vattnets gräns, startar de sin ‘resa’ tillbaka till den punkt, där stenen släpptes ner i vattnet; och de upphör inte, förrän de nått denna punkt. Detta motsvarar exakt varje tanke vi tänker eller ord som vi uttalar. Tanken eller ordet sätter vissa vågor i rörelse, vilka går ut och sprider sig i allt vidare cirklar, tills de omfattar hela universum. Sedan återgår de, samma väg som de gick ut, till den person som sände ut dem. Varje tanke vi tänker eller ord som vi uttalar - vare sig de är goda eller icke goda - återvänder till oss lika säkert som vi sände ut dem. Detta återvändande är Domens Dag som omnämns i er Bibel: ‘Varje dag skall bli en domens dag’. Domen blir av godo eller ondo precis som det uttalade ordet eller den utsända tanken är god eller ond. Varje idé (tanke eller ord) blir ett frö; detta idé-frö sänds ut, planteras i själen (hålles i sinnet), blir senare en föreställning, som skall frambringas eller uttryckas i fysisk form. Tankar eller idéer om fulländning frambringar fulländning; tankar eller idéer av ofullkomlighet frambringar ofullkomlighet.”

”Solen och jorden i förening, frambringar, lika villigt, det väldiga fikonsträdet som den minsta blomma - om fröet planteras. Det är på detta sätt, som själen och Anden ger sitt gensvar på människans anrop, och det som hon ber om, genom ord eller tankar, det får hon. Det enda som skilt människan från himlen är en dimma av materiellt tänkande, som människan har skapat runt himlen, och detta har givit upphov till den mystik som

omger allt Gudomligt. Denna slöja av mystik dras successivt åt sidan och man finner att det inte finns något mystiskt. De som etablerar sina olika kyrkliga organisationer har funnit det lämpligt att omge det Gudomliga med mystik, med avsikten att få ett fastare grepp om folket. Men alla finner nu att de djupa sanningarna om Gud är de verkliga, enkla sanningarna i livet. Om ej, till vilken nytta skulle de vara? Alla uppfattar att kyrkan blott symboliserar Kristus-Medvetandet hos människan, Guds-Centret hos mänskligheten. De uppfattar idealet, i stället för att dyrka avgudabilden som har skapats av människans begränsade tänkande. Betrakta det stora antalet 'irrläror', som växer upp överallt. Även om de i dag är väldigt olika, är de tvungna att leda till den ende. Har inte detta uppstått för att få kyrkorna att komma till den sanna insikten”?

”Vi, som så har fullkomnat våra kroppar, att vi kan ta dem med oss vart vi vill, har privilegiet att se och vara i det som kallas det Himmelska Riket. Detta är för många känt såsom den Sjunde Himlen. Detta rike betraktar man som mysteriernas mysterium. Här har människan återigen förirrat sig genom sitt begränsade tänkande. Här finns inget mystiskt; vi har bara nått en medvetandenivå där vi är i stånd att mottaga den högsta undervisningen, den nivå, där Jesus befinner sig i dag. Det är en medvetenhet, där vi vet, att genom att 'lägga av' det dödliga, kan vi 'ta på' odödligheten; där vi vet, att människan är oförgänglig, fri från synd, odödlig, oföränderlig, evig, just sådan som Gud är och så som Gud ser människan. En medvetandenivå, där vi kan förstå den verkliga betydelsen av Förklaringen (Omgestaltningen); där vi är i stånd att förena oss med Gud och stå ansikte mot ansikte med Honom. En nivå dit vi vet att alla kan nå, och få mottaga, och vara, så som vi är. Vi vet att inom kort kommer medvetenheten hos alla att höjas till den nivå, där vi kan tala med dem, ansikte mot ansikte och öga mot öga. Vårt försvinnande ur deras åsyn är endast vår medvetandehöjning ovan den begränsade nivån, och härigenom blir vi osynliga blott för dem som befinner sig på den begränsade nivån”.

”Vi måste betrakta tre händelser. En som hände för länge sedan, den som för er symboliserar födelsen av Kristus-Medvet-

andet hos människan, födelsen av Jesus-barnet. Därefter den som vi kan se komma när er stora nation (USA) accepterar och förverkligar Kristus-Medvetandet. Sedan älskar vi att vända oss till den tredje och sista, den största av alla härligheter, den andra och sista återkomsten av Kristus, när alla känner och accepterar Kristus inom sig, och lever och utvecklas i denna medvetenhet och växer såsom liljorna växer. Detta är Försoningen (Förenandet)".

När hon hade slutat, började den osynliga kören att sjunga. Rummet fylldes först med musik, som slutade i en högtidlig sorgesång. Sedan var det tyst ett ögonblick och kören brast ånyo ut i en glad oordnad musik där varje vers avslutades med en klang som likande slaget av en stor klocka. Detta fortsatte tills tolv slag hade ljudit och vi plötsligt insåg att klockan var tolv och att det Nya Året var inne.

Så slutade vårt första år tillsammans med dessa underbara människor.

TILLÄGG

Genom att framlägga dessa anteckningar om mina erfarenheter av Mästarna, önskar jag framhålla min personliga tro på dessa Mästares förmågor och på deras förverkligande av en stor Lag - en lag som måste innebära ett fundamentalt budskap till hela mänskligheten. De bevisade helt och fullt att det finns en Lag som går bortom döden och att hela mänskligheten - genom sin utveckling - sakta rör sig framåt till att förstå och använda den. Mästarna säger att denna Lag först skall bli känd i Amerika, sedan utges till världen och därefter kan alla känna till vägen till Evigt Liv. Detta - tillkännager de - är uppenbarandet av den Nya Tidsåldern.

Ingen av de manifestationer som hänvisas till i dessa anteckningar var av det slags materialisation, som förekommer vid vanliga seanser - långt därifrån. Det var ett uttryck på högre nivå, genom vilket man kunde göra kroppen synlig eller osynlig, som man önskade - ett förhärligande och förändligande av köttet. Det finns en Guds Lag och människorna kommer snart att få mottaga den, bli upplysta och använda kroppen med denna förståelse, i fullt Mästarskap.

Utan tvekan har dessa människor fört Ljuset med sig genom långa tider, och de bevisar genom sitt dagliga liv och sina gärningar att detta Ljus faktiskt existerar liksom det gjorde för tusentals år sedan.

Meddelande från den amerikanske förläggaren:

Utöver Del Ett, har även Delarna Två, Tre, Fyra och Fem publicerats vilka innehåller Mr Spaldings berättelser om sina erfarenheter.

EFTERSKRIFT

av den svenska förläggaren

De upplevelser, som Baird T Spalding berättar om, är onekligen av ett extraordinärt slag - det budskap och den lära som Mästarna i Bortre Orienten förmedlar genom dessa böcker ligger helt i linje med en gammal undervisning som funnits i mysterie-skolorna i alla tider.

Innehållet i Baird T Spaldings böcker har varit en stor inspiration för miljontals människor, men också lett till en önskan, att kunna få en mera detaljerad kunskap om de expeditioner och deras medlemmar, som utgör ramen för berättelserna i dessa böcker.

Den amerikanske förläggaren beklagar i sitt förord att man tyvärr inte har någon mer information att ge, förutom det som beskrivs i dessa böcker. Hos samma förläggare finns dock en bok som möjligen kan vara av värde för den som önskar fördjupa sig i frågor kring Baird T Spalding och hans liv. Den är skriven av David Bruton under titeln:

”Baird T Spalding - As I Knew Him”.

(Boken kan erhållas genom den svenska förläggaren).

Det har sedan flera år tillbaka funnits stencilerade utgåvor av delarna 1-3 på svenska, vilka tillhandahållits genom personer som seriöst studerat Baird T Spaldings verk. Dessa stencilerade utgåvor ersätts nu av de böcker som successivt utges i ny översättning genom vårt förlag.

EDISTA, Kuhlemann & Co

ISBN 91-86350-00-5